

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

எம். புத்தகம் சந்திசை உலர். க. அ. ச. ஞா. இ. ப. பி. ஞா. உ. ஞா. தேதி வியாழசிறுமைய Thursday, Oct. 28, 1847. [Vol. VII. No. 20.]

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or two shillings a year.
Prepayment will be required in every case.
To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.
The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.
The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.
Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.
Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.
Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.
All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.
Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
JAFFNA—THE MISSIONARIES.
TRINCOMALEE—Rev. J. WALTON.
KANDY—Mr. L. LAWTON.
BATTICALOA—Rev. J. GILLINGS.
MADURA—Rev. C. P. MUZZY.
DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

புத்தகம் மயகோளி.

நாண்காங் காண்டம்.

கவது. அவர்கள் முன்னோர் வேறேவார்த்தைகளில் அத்தமாய் அல்லது அநேகியமாயிருக்கிற பராபரத்தல் பரமம் இது கண்டிப்பான உலகமாகவேண்டும் பரத்தல் சிவனும், இவர் ஆதிமானிடமாகவேண்டும் சிவத்தல் சத்தியும் இவர் ஆதிமானிடத்தியாகவேண்டும் சத்தியில் மற்றவைகளுள் தோன்றிற்றென்று கொண்டதாகக் காண்கின்றது. அடுத்தபடியென்றால், (க. அப பராபரமாகிய பரமேசுவரன் தாதலம்படைக்கத் தானவனந்தருளியென்கிறதற்கு அர்த்தமேதென்றால், பராபர வஸ்துவானவர் உலகத்தைச் சிருட்டிக்கச் சித்தங்கூர்ந்தார் என்கிறது தான்.

உ. அந்தப் பராபரத்தல் அபரந்தோன்றி, பரத்திலே சிவன்தோன்றி, சிவத்திலே சத்திதோன்றியென்கிறதும் இந்தத் தத்துவத்திற் சொல்லியிருக்கிற பூதியங்களுமும் அவருண்டாக்கிய முறையை வரிசையாகச் சொல்லத்தெரியாமல் முன்னும் பின்னும் காக்கக் கொடுத்திக்கொண்டு கண்ணு பின்னாவென்று ஒருவிதமாய்ப் பித்திற்றிருக்கிறார்கள். இதுக்கார்த்தம், மெய்வேதத்திலே மிகுந்த ஒழுங்காயும் வரிசையாயும் யெததிட்டமாயுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

ஈ. அம்மெய்யான பராபரவஸ்துவின் தத்துவமாவது வேதமென்னப்படும். அவர் மெய்யான வேதத்தை உலகத்தாருக்கெல்லாம் வகைவிபரமாய்க் கொடுத்திருக்கத், தெய்வதானாகிய பசாசானது, ஆதியிலே பாம்பின்பேரிலே ஆவேஷமாய்வந்து நம்முடைய ஆத்திரையைக்கொண்டு படியாய், மெய்யைப்பொய்யாய் புகட்டி அவருக்குப் போதிவித்தது அவனதையாக் கேட்டு விசுவாசித்தபடியினாலே அவனாயுந் தன்னுடைய வாகனமாகப் பாம்பையுந் தன்னையும் பெரிய தம்பிரானுய் உலகமெல்லாம் அவனை வணங்கத்தக்கதாக அவனை வெருவாய் ஏற்றினதும் அந்தவன் பராபரனுடைய கற்பனையை மீறி பசாசின் தந்திரத்துக்குப்பட்டுப் பராபரணப்போல் இருக்கலாமென்கிற பெருமையை நினத்து விலக்கின்றமரத்தின் கண்ணைப்பறித்துத் தானுந் தன்னுடைய கணவனுக்குக் கொடுத்தான். அப்போது பராபரனுடைய கோபமும் பாம்பிலுள்ளவந்த பாவவிஷமும், உள்ளங்கால்தவக்கி உச்சந்தலம்பட்டும் ஏற்ப்போய் சகல பாக்கியத்தையுந் தெய்வசாயலையுமிழந்து சாவுக்கு ம் நோவுக்கும் நரகத்துக்கும் பாத்திரவாண்களாகி பூ

* அருணேதயம், கம் புத்தகம் ஈசும் ஏடும் ஈசு உம் ஏடு முதல் ஈசும் ஏடுவரையும் ஈசும் ஏடும் கம்புத்தகம் சம் ஏடுமுதல்துடங்கி கண்டுகொள்க.

லோகசொந்தத்தைவிட்டு துரத்தப்பட்டு போனார்கள். ஆனாலும் பாவவிஷம் உலகமெல்லாம் பரையமாய்ப்போய் ஒருவருங் கர்த்தாவை வணங்கி மோட்சமடையமாட்டார்களென்றும், எல்லாரும் பசாசை வணங்கி நரகத்துக்குப் பாத்திரவாண்களாய் போவார்களென்றும் நின்று பராபரனுடைய துமாரன் ஆதி தாய்தகப்பன்செய்த பாவத்துக்குப் பிணையாய் பூந்து மனுஷிகமாய் வந்தவதரித்துப் பிறந்து அப்பாம்பிந்தலையை உடைத்து பாம்பிலுள்ளவந்த அந்தப்பாவவிஷத்தைத் தாமேமுடித்து பிதாவுக்குப் பலிஆவேனென்று பிணைப்பட்டார். இந்தப் பிரகாரமாக இந்த ஆதிமன்தனும் ஆத்தியும் பாவிகளாய்ப்போன பிற்பாடு.

சத்தியில் நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் விந்துதோன்றி, விந்துவில் சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில் மயேசுவரன்தோன்றி, மயேஸ்பரத்தல் உருத்திரன்தோன்றி, உருத்திரனில் விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் பிரமாதோன்றி, இதுக்கார்த்தமேதென்றால், புருஷனும்பெண்சாதிருபெருங் கூடிச்சேர்ந்ததே, (நாதம்.) அந்த நாதமென்கிற சத்தத்திலே விந்துவிழந்து கற்பந்தரித்துது, அவ்விந்து விழந்து கற்பத்திலிருந்து சதாசிவன் பிறந்தான், சதாசிவனுக்கு மயேசுபரன் பிறந்தான், மயேஸ்பரனுக்கு ருத்திரன் பிறந்தான், ருத்திரனுக்கு விஷ்ணுபிறந்தான், விஷ்ணுவுக்குப் பிரமாபிறந்தான். இப்படித்தான் ஆதிதாய்தகப்பன் வயிற்றிலே பிறந்த சந்தக்களுடைய வரிசையை மெய்வேதத்திலே விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றது ஆனால் உங்கள் இந்தத் தத்துவத்திலே அஞ்சு தலைமுறைமாதிரிமே சொல்லி நிறுத்தப்பட்டதமன்றி, நம்முடைய ஆதிதகப்பனுக்குத் தாயுக்கும், முதல்முதல் பராபரன் இரண்டு தோல்வஸ்திரத்தைத் தரிப்பித்தார்: அதை நீங்குகறியாமல், சிவன் யானைத்தோவையுடுத்திருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறீர்கள். உங்கள் தத்துவத்தைக் கொஞ்சமேறக்குறைய மெய்வேதப் படிக்கு் ஈப்பணயாகச் செய்யப்பட்டுதே. ஆனால் தத்துவத்தில் நீங்கப்படிப்பிக்கிற வித்தையைக் கவனமாய்க் கேட்பீர்களாக. அது பராபரமாகிய பரமேசுவரன் தாதலம்படைக்கத் தானவனந்தருளி, பராபரத்தல், பரந்தோன்றியென்று சொல்லியிருக்கிற சலோபத்தைக்கொண்டு அவர்களோன்றும் பேசுகிறதேயில்லை. ஆனால் அவர்கள் பரத்திலே சிவந்தோன்றி, சிவனிலே சத்திதோன்றி, சத்தியில் நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் விந்துதோன்றி என்கிற இந்த ஆதிமன்தனாகிய சிவனையே பராபரனென்றும், ஆதிமனுஷியாகிய சத்தியையே பராசத்தியென்றும் விளையப்போதிவித்து அவர்கள் சஞ்சரித்த பாவத்தைப்பே திருமந்திரமாகச் சொல்லுவருகிறார்கள் அதெவ்வாறென்றால், ஒருநாளின் சிவன் தன் குழைக்கொண்ட பெருவிரல் நெகத்தினாலே சத்தியினுடைய துடையிலே சத்தினுடைய அதைச் சத்திப்போறுக்குமுடியாமல் ஒரு வென்றாளாம், அதற்குச் சிவன் ஆ வென்றாளாம், பின்னையும் பராசத்தி, உள் வென்றாளாம், ஆகையாலிந்த முவெழுத்துக்கும் அர்த்தமாவது, ஓ வென்ற அட்சரத்துக்கார்த்தமேதென்றால், ஓம் பிறதமென்றும், அண்டமென்றும், உடலிலும் மேலிலுஞ் சகல வஸ்துக்களுடைய புருணைமென்றுஞ் செந்துக்களுடைய தோலென்றும், வினாயகனென்றும், மூலமே

கவனிப்பு வெண்பா.

† உள்ளொளியாரு செந்தனலில் உற்பனமாஞ் சக்கரத்தில் வள்ளலெனு நாதவிந்து வந்துகாண் தென்னியதோர் கத்தரிக்கோன்மாறாக கனகசபைவிட்டில் வித்தாய்முனைத்ததுகாண் விந்து.

உதிரந்திரண்டதென்கே நாத மோடியுவிந்துபாய்ந்த தெங்கே சதிரம் பிறந்ததென்கே யுலக்கின்ற சாத்திரமாந்தர்கள் சொல்வீரே. ஈஉம் பாட்டு.

உங்களுக்குமெங்களுக்குமே பேதகமானால் உள்ளுணர்ந்துபார்க்கவொரு எள்ளளவில்லை.

அந்தரங்கமனுபோகத் செய்யப்போதில் அவரவர்க்துரத்திகள் வேறுமுண்டோ, செந்திரளம் நாதவிந்து உங்களுக்காண்டே சிவப்பாமோவெங்கண்விந்துகறுப்பாமோ, ஊற்றுக்கான் மாறாமல் கெங்கையோடே உயர்கரையில் நாதவிந்து வருகையிலே, வேற்றுமையாயுங்கண்விந்து பெருத்ததென்கை விதமாக வெங்கண்விந்து சிறுத்ததென்கை. உங்க.

மூலக் கருத்துமீயில் நாதமில்லிந்து முன்னும் பின்னுங்கடியுருவாகவேளியில், சீவமுள்ளபாலனெனப் பிறந்தபின்பாண்டே சென்மமுங்களுக்குமெங்களுக்குமே பேதகமுண்டோ. உங்க.

ன்றும், ஊமையெழுத்தென்றும், சத்தியெழுத்தென்றும், விந்துழுத்தென்றும் இதுவேல்லாம், ஒவென்ற எழுத்துக்கு அர்த்தமாகும். இதுவுமல்லாமல் விந்துதோன்றி விந்துவில் சதாசிவன் தோன்றியாவது வெளியென்றும், ஆகாசமென்றும், உடலிற் கபாலமென்றுங் கண்ணெளியென்றுஞ் சொல்லுவது, யகாரஞ் சதாசிவத்தில் வகேசுரன் தோன்றியாவது, காத்தென்றும் திசையென்றும் உடலில் மார்பென்றும், வாய்வுவென்றுஞ் சொல்வது, வகாரம் வகேசுரனில் ருத்திரன்தோன்றியாவது, பிரீதியென்றும், மண்ணென்றும், அக்கினியென்றுஞ் சூரியனென்றும் உடலிற் பித்தமென்றும் மூலாக்கினியென்றுஞ் சொல்லுவது, சீகாரம் ருத்திரனில் விஷ்ணுதோன்றியாவது சமுத்திரமென்றுஞ் சலங்களுள்ளும் உடலிற் கீழ்வயிறென்றும் மூத்திரமென்றுஞ் சொல்லுவது, மகாரம் விஷ்ணுவில் பிரமாத்தோன்றியாவது, பிரீதியென்று மண்ணென்று முடலில் மாங்கிஷ்டமென்றும் மலமென்றுஞ் சொல்வதுங்கராமல் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பூதியங்களை ஒன்றிலொன்று தோன்றிற்றென்றும் மகா விஸ்திரணமாகத்தானே சொல்லப்பட்டவைகளுடைய அர்த்தங்களைப் பார்க்கும் போது பூதியங்களல்லாமல் வேறேயொன்றுங் காணாது. அதெப்படியெனில், புத்தியினாலே காணவேண்டும் பஞ்சபூதியமென்றும், பஞ்ச கர்த்தாக்களென்றும், பஞ்சாட்சரமென்றும் மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்பட்ட இவைகளை விசாரிக்கும்போது முந்தின அஞ்சாகிறது, மண், தண்ணீர், நெருப்பு, காத்து, ஆகாசம், இரண்டாம் அஞ்சாகிறது, மாங்கிஷ்டம், இரத்தம், பித்தம், வாதம், கண்ணெளியின்னென்றும் அர்த்தஞ் சுருக்கத்துக்குள்ளே மூல மூத்திர மூலாக்கினி, சேஷமும், மூலம், மூலமஞ்சாவது, பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன், வகேசுரன் சதாசிவன், இந்த மூன்றுவகையினுடைய அர்த்தமாவது, நமசிவாயா வென்று அஞ்செழுத்திலே அடங்கிற்று. இது சீகாரம், மார்பு, வகாரம் கண்டம், யகாரஞ் சீரம், அட்சரத்துக் கப்படியிருந்துது. சரிரத்துக்கப்படி இருந்ததினாலே தேவ அட்சரமென்று மந்திரமென உபதேச மூன்று மந்திரமூழ்த்தை எப்படிச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசாரிக்க வேண்டாமோ? இப்படித்தாம் பூதியத்தாலெடுத்த சரிரமும் பஞ்சகர்த்தாக்களும் பஞ்சாட்சரமும், நமசிவாயா வென்னப்பட்டதும், அவ்வெழுத்து மவ்வெழுத்துமறிந்து நிர்மூலமாய்ப் போய், சலவெழுத்தாய் நின்ற காணப்பொருளொன்று மெய்யாயிருக்குமென்று புத்தியினாலே அறிய இடமுண்டு. இதிப்படியிருக்க முன்னொருவன் சொன்ன கவியாவது.

ஒவெழுத்தே வித்தாய் உகாரமதில்வேறோடி, ஆவெழுத்திலேமுனைத்து அஞ்சுக்கப்பாய் அவ்வெழுத்துப் பூத்ததேவாளம் புலவன்பதிநாலுங் காய்த்துதே பஞ்சாட்சரம். இப்படி பஞ்சாட்சரமென்னப்பட்ட உடலின் சக்கரத்துக்குள்ளே ஆத்தமாவினுடைய புத்திக்கண்ணினாலே உடலழியுமென்றும், ஆத்தமா சூழியாதென்றும் அறிவோமே, இப்படிச் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் பூதியமாயிருந்துதேயல்லாமல் தேவனென்று யாவருஞ் சொல்லுகிறதற்கு அவகாசம் ஒருபோதும் காணப்படவில்லையே. பின்னையும் ஆவென்கிற எழுத்துக்கு இலக்கம், எட்டு உள் வென்கிற எழுத்துக்கு இலக்கம்இரண்டு ஆக எட்டுமீரண்டும் பத்து, இதுக்குத் திருமந்திரம்.

b. எட்டுமீரண்டுமீரயாத ஏழையைய எட்டுமீரண்முறிவித்தாயென்னந்தி எட்டுமீரண்முறிவாலறிந்த பின் எட்டுமீரண்முறிவிக்கமதாருமே. என்றது இலங்குமூல கோசமும் ஆனந்தரியாகும். இப்படிச்சொல்லப்பட்ட கர்மமான வியார்த்தத்தையக் கேளுங்கள். அது பரலோகம், பூலோகம், பாதுகாலோகம் படைத்து நடத்தி ஆண்டவருகிற பராபரணக்குறித்துத் தேடாமல் அந்த ரூபம் பராபரத்தின்டத்திலும் பராசத்தியின்டத்திலும் தோன்றிற்றென்று சொல்லும்போது, பராபரத்தை அநாதியென்றும், அருபியென்றும், எப்படிச் சொல்லலாம். அவ்வுலகத்தைச் சீருஷ்டிக்க நினத்தபோது தம்முடைய பெருவிரலங்குஷ்டமும்

b. மேற்சொன்னதைக் குறித்தும், மந்திரத்தைக் குறித்தும், ஏனாவெட்டியான்பாடலை, அப்பாசாரமுதலியாரால்நீதிராவிளக்க அச்சுக்கூடத்திலப்போட்டு பிரசுரஞ்செய்தவருகிற புத்தகத்திலும் அதிசுருடியிலும், சம். பாட்டுத்துடங்கி, சுகம், பாட்டுக்கத்தகமாய்க் கவனித்துப் பார்ப்பீர்களானால் உங்களுக்கு வெட்டவேண்டிச் சமாய்த் தெரியவரலாமென்று கண்டுகொள்க.

நிகழும், பேர்ப்பட்டபோதே உடனுமுருமுறுப்பும் படு மொழிய மறற்ப்படியல்ல. தம்முடைய விரலாலே கீறியுண்டாக்கினவர் தன்னையொழித்துக்கொண்டால் வஞ்சகம் பொய்யுமாயிருக்குதே. பின்சொல்லப் பட்ட வீசுவலைக்காரன் உலகமையை இந்த நியாயத் தையுங் குறித்து பார்க்கவேண்டும் (குறிப்பை குறிப்பறிவாரளிக்கு உறுப்பிலியாதோன்றுகொடுத்தது குறள்) என்று வள்ளுவன் சொன்னப்போலே விசாரித்துப்பார்க்க வேண்டாமோ! அது பராபரத்தினுடைய விசேஷமாச்சுதே. இதில் பராசத்தியினுடைய விசேஷத்தை அறியும்போது, (ஆங்காரசத்தி ஐவரைப் பெற்றவன் ஒங்காரமாகிய உலகமாதா பாங்கான பச்சை நிறத்தை உடையவன் நீங்காசனத்திலின்றுகொண்டே) என்ற சத்தியிருந்த ஆசனத்துக்குக் காலைதென்ன, கரியுரியாடைக் கடவுளங் காரிநிங் கொண்டிரிமாதிசன் மூவரும் நீண்டுசனக்கால் இப்படிக்கொத்த பராசத்திக்குண்டான இலட்சணமும்தான் பின்பு பச்சை நிறமும் விளங்குகின்றது. அதுக்கார்த்தமேதென்ன, (ஆங்காரத்தாலே யாவும்பிறிந்து, ஆங்காரத்தாலே யதர்மம்பிறிந்து, ஆங்காரத்தாலே யறிவுமீறிந்து ஆங்காரங்கடெட்ட ஆத்தம் ஞானமே. இப்படியிருக்க பராசத்தியினுடைய ஆங்காரத்தையும் நிறத்தையும் காணப்பட்டுதே. பராபரத்தினுடைய பெருவிரலும் நெகழும் கீறினகீதும் வேதப்பராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிலே அறிந்ததொழிய மறற்ப்படியல்லவே பூமி பாரம்பண்ணுகிற ஒரு இராமனாவன் தனது மகன்களுக்காகவும் வளியுக்காரருக்காகவும் தனது சேனைகளுக்கென்கிலும் காண்பியாமலும் தனது நீதியாயங்கவையுந் தோர்வை வேற்றியையும் பிறதாபகீர்த்தியையுமாறாக சீர்மையுந் தேசமுமாக்கினையுந் சம்பாஷணையுந் கோட்டை அரமணியினுடைய அந்தஸ்துதன் சுருப ஆடையா பரணத்தையும் காண்பியாமல் இருக்கமாட்டான். இது இப்படியிருக்கப் பராபரம் பெரியதென்றும், பராசத்தி பெரியதென்றும் சட்டமையம் முன்னுள்வரைக்குள் சொல்லிவருகிறதல்லாமல் வேறொருவருக்கு சொன்னதல்லவையே. இதல்லாமல், பஞ்சகர்த்தாக்களுக்குக் கடைசியாய்ப் பிறந்த பிரமா சிருஷ்டிக்கிருனென்றும், பஞ்சகர்த்தாக்களுக்கு இரண்டாவதாகப்பிறந்த விஷ்ணு இரட்சிக்கிருனென்றும், பஞ்சகர்த்தாக்களுக்கு முந்திப்பிறந்த ருத்திரன் சங்காரம் பண்ணுகிருனென்றும், இப்படி முன்புபெரும் உலகத்தை நடத்தவருகிருனென்றும் பஞ்சகர்த்தாக்களுக்கு இப்படிச் சொல்லுகிறது.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசனம் (ஹ). அற்பசி 17: ௨௮௦.

மனைவிகள் நாயகமாருக்குக் கீழ்ப்படியுதலைப் பற்றி.

படிப்பில்லாத மனைவிகளையுள்ள சிறிது நாயகமார் தங்கள் படித்தபெண்களை விவாகமழடிக்கில் அவர்கள் தங்கள் சொற்களோமற் தங்களிலும் முந்திக்கொள்வார்களென்றெண்ணப் பெண்கள் கல்வி கற்பது முற்றும் தகாதென்று ஆட்சேபணை பண்ணுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பின்னாலவருங் காரியத்தை ஆழ்ந்த சிந்தையுடன் வாசித்துப் பார்க்கட்டும்.

மனைவிகள் தங்கள் நாயகமாருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டிய முகாந்திரமென்ன?

ஏனென்றால் முதலாவது, அப்படிச்செய்யும்படி கடவுள் கட்டவையிருக்கிறார். எப்படியெனில், “இஸ்திரிகளே, கர்த்தருக்குக்கீழ்ப்படிந்துபோல நீங்கள் உங்கள் சுயபுருஷருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். கிறிஸ்து தமது சபையர்க்கு சரித்திரத்திற் தலையாயும் இரட்சகராயும் இருக்கிறதோலப் புருஷருக்குத் தன்மனைவிக் குத் தலையாயிருக்கிறார்”. மேலும், “இஸ்திரிகளே, கர்த்தருக்கேற்றம்படி உங்கள் சுயபுருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருங்கள்”. மேலும், “இஸ்திரிகளே உங்கள் சுயபுருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருங்கள்”. என்று இவ்விதமாய் வேதவசனத்திற் பரிவிடங்களிலும் சொன்ன இக்கட்டவாகளைப் பார்க்கிலும் அதிகம் துலாம்பரமும் தெளிவுமானகட்டவாகள் வைவில்லென்னும் வேதாகமத்திலிராது. நாங்கள் களவு செய்யக்கூடாது என்றகட்டவா எவ்வளவுதெளிவாயிருக்குதோ அப்படியே மனைவிகளுந் தங்கள் புருஷர்களுக்குக்கீழ்மைநிற்கவேண்டுமென்பதும் துலாம்பரமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், புருஷமார்பராபரனுக்கு எதிரிடையான காரியத்தைச் செய்யச் சொல்லும்போதல்லாமல் மற்றும்படி மனைவிகள் தங்கள் புருஷர்களுக்குச் சகல காரியத்திலும் கீழ்ப்படிந்திருக்கவேண்டியது அவர்கள் கடமையாயிருக்கின்றது.

இரண்டாவது—மனைவிகள் தங்கள் நாயகமாருக்குக் கீழ்ப்படிந்துண்டானால் அது அவர்கள் சமுசாரத்துக்கொழுங்காயிருக்கும்.

இரண்டு அல்லது அதிகம் பேர் ஒரு கருமத்தைச் செய்கிறதற்குப் பந்துக்கட்டாயச் சேர்ந்துகொள்ளும்போது, அவர்களில் ஒருவன் முதன்மையாய் நின்றால்தான் அவர்கள் செய்யும் கருமமும் அவர்களுக்கும் நன்றாய்ச் சித்திக்கும். அவர்கள் மற்றும் காரியத்திலொருவர்க்கொருவர் சரிவந்தவர்களாயிருந்த போதென்கூட அவர்கள் கையிட்டஇந்தக்காரியத்தில் ஒருவன் தலையாயிருக்கவேண்டும். அனேகர் சேர்ந்துகொள்ளும்போது அவர்கள் அந்தவேலையைப் பிழிவிட்டு ஒரு பிரிவுக்கொருவனைத் தலையாகவும் மற்றும் பிரிவுக்கு மற்றவனைத் தலையாகவும் வைக்கவேண்டியது. இந்தத் தலையாக்கொள்ளலாம் கனத்திலும் விசேஷத்திலும் சரிவந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

அப்படியே இல்லாச்சிரம அடுக்கிலும் ஒருதலையனிருக்க வேண்டியது. அந்தத் தலையான நாயகனாகவும் பிதாவாயிருக்க வேண்டியதென்று கடவுள் திருவுளம்பற்றுக்கூர். உலகத்தாருக்குத் தலையனும் நாயகனும் கர்த்தாவையல்லாமல் பிறரில்லையென்று அறிக்கைபண்ணுகிற மனைவிகள் தங்கள் சமுசாரத்திற்குத் தலையன் நாயகனையல்லாமற் பிறரல்லவென்றெண்ணி அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுத்தாரப்படி நடக்கவேண்டியது.

முன்றுவது.—மனைவிகள் தங்கள் நாயகமாருக்குக் கீழ்ப்படிந்துண்டானால் அவர்கள் சமுசாரஞ் சந்தர்ப்பச் சவுக்கியமாய் நான்விட்டுவருகிற கீழ்ப்படியவேண்டியவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நற்குணசாலிகளுக்கின்பமாயிருக்கும். பராபரனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் கிறிஸ்தவனுக்கின்பம். ஏனென்றால் அவன் அவரைநேசிச்சிறு ஆகையால் அவரைப் பிரியப்படுத்தவும் விரும்புகிறான். அவ்விதமாய் இஸ்திரி தன் புருஷனுக்குக் கீழ்ப்படிக்ல் அது அவர்களுக்கின்பமாயிருக்கும். ஏனென்றால் அவள் அவனை நேசிச்சிறுள். ஆகையால் அவள் அவனைப் பிரியப்படுத்தவும் விரும்புகிறாள்.

நாலாவது.—பெண்சாதி புருஷனுக்குக் கீழ்ப்படிக் நதுண்டானால், அவள் பின்னாகவையுந் கீழ்ப்படியப் பண்ணுகிறதற்கு வழியாயிருக்கும்.

மாதாவுடைய அல்லது மாதாவிடம் பராபரிக்கிற பெண்சாதியுடைய கீழ்ப்படியுதலென்னும் முன்மாதிரியில்லாமல் மற்றும்படி பின்னாகவாகக் கீழ்ப்படியப்பண்ணி அவர்களைச் சந்தோஷமாய் நடத்திக்கொள்வது மகா பிரயாசம். பெண்சாதிமார் முதன்முதற் கீழ்ப்படியவேண்டிய பிரதானநியாயம்தான். இது நியாயமில்லாதிருக்கில் “மனைவிகளே உங்கள் நாயகருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்” என்று கடவுள் கட்டவாபண்ணவேண்டியதென்ன? கீழ்ப்படியாத பின்னாகவர்களுக்குச் சமுசாரத்திலே அருத்தினமும் அபிபிராயத் தொந்தரவுங் குழப்பமும் நடக்கும். அவ்விதமாய்க் கீழ்ப்படியாத சனங்கள் நடமாடும் உலகமும் நிற்பாத்தமான உலகமாயிருக்கும். பின்னாகவர்கள் கீழ்ப்படியாமற்போவதற்கிடங்கொடுத்தால் அவர்கள் பெரியவர்களாய்வந்தவையெனியுங் கீழ்ப்படியாத குணம் அவர்களிற் பதிந்திருக்கும். அப்போ அவர்கள் மனிதகட்டவையையல்ல—கடவுள் கட்டவையையும் மீற ஏதுவாய் வரும். அவ்விதமாய் உலகம் பாழ்பட்டுப்போம்.

பெண்சாதிமார் கீழ்ப்படியாதபோதில் அவர்கள் பின்னாகவர்கள் கீழ்ப்படியாதுபோவார்கள். பின்னாகவர்கள் கீழ்ப்படியாதுபோதில் அவர்கள் பெரியவர்களான போதென்கூட கீழ்ப்படியாத முரட்டுக் குணம் அவர்களிலொட்டியிருக்கும். கடைசியாய் உலகமுற்றும் நிற்பாத்தமாய்ப்போம். இதே உலகவியற்கை. இதை வாசிக்கிறவர்களை, கருத்தொட்டி வாசியுங்கள். பெண்சாதிமார் புருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாதபோதில் உலகவியற்கை இப்படியாய்ப்போமென்றெண்ணவில்லையோ!

பின்னாகவாகக் கீழ்ப்படியப்பண்ணுகில், பெண்சாதிமார் தங்கள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டுமென்பது பாரமான் நியாயமல்லவோ? நல்லமாரட்டுக்கொரு குடு நற்பெண்டாட்டிக்கொருவார்த்தையென்றது போலப் புத்திமானுக்கொருவார்த்தையோதும். ஆகையார் புத்தியுள்ள மனைவிகளுக்குத்தமாய்ப் பேசவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், “நீ பயித்தியகாரனை உரலிற் போட்டு உலக்கையாலே அவனைக் குத்தினாலும் அவன் பயித்தியம் அவனை விட்டுப் பிரியாது.” என்று வாக்கியஞ் சொல்லுகிறது. அப்படியானால் பின்னாப் பயித்தியகார மனைவிகளுக்குப் பேசியாவதென்ன?

பெண்பின்னாகவளை இளந்தைப் பராயத்திற் படிப்பியாமல் விட்டால் அவர்கள் விவாகமுடித்துப் பெண்சாதிகளாகப் பின்னாகவாப் பெற்றுத் தாய்மாராகவரும்போது அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமை

யை அவர்களேப்படித் தீர்க்கமாய்நியவருவார்கள். எழுத வாசிக்கப் பழகியிராத பெண்களை விவாகம்பண்ணக் கூடாதென்று சில புத்திமான்களுடைய எண்ணமாயிருக்கின்றது.

மரம்பிடுங்கி மறு இடத்தில் நடுதலப்பற்றி.

ஆவணிக் கடைசியில் மரத்துக்குச் சற்றே தள்ளி சற்றே தூரத்தில் மரத்தைச் சூழ ஒரு அசன் வெட்டி மூலவேரை விட்டு மற்றும் பக்கங்களில் வேரை அறுத்துவிடு. அப்படிச் செய்து புரட்டாசிக் கடைசியில் மரத்தில் அடியிலிருக்கிற மண்ணெல்லாவற்றையும் வெட்டியெறிந்துவிடு. அப்படிச் செய்தால் அது சீக்கிரம் மரம் வளராமற்பண்ணுவதென்றி, இளங்கன்றில் மரமுந்தடித்து கனக்க வேரும் வைத்துவிடும். பிற்பாடு கார்த்திகை மாதத்தில் மரத்தை முற்றும் பிடுங்கி வேறு இடத்தில் நடுக்கல் அது படாமற் செழிப்பாய் வளருகிறதற்கேதுவாயிருக்கும்.

கொழும்பு.

இற்றைக்குச் சிறிதநாளாகத்தான் கொழும்பு முகத்துவாரத்தில் ஒரு தீயிங்கிலமும் கொள்ளப்பட்டிக்குப்போகிற தெருவுக்கு அருகாய் வேறொரு தீயிங்கிலமுஞ் செத்துமித்தது கரையிற் கிடக்கக் கண்டார்கள். வேறுமொன்று தெற்குவாசலுக்குக் கிட்டக்கரையோரத்தில் செத்துமித்தது மனிதர் முகக்கக் கூடாத அழகல் நாரற்றம்பிடித்துக் கிடக்குதென்று புதினப்பத்திரிகையார் ரெய்வந்தது.

கற்குத்தா.

கற்குத்தாவிலுள்ள சிறிது இந்துக்கள், கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமார் மகா பிரயாசப்பட்டு அநேகம்பேரைக் குணப்படுத்திக் கொண்டார்களென்று பயித்தியம் பிடித்தவர்களாய் மனை வேகங்கொண்டு சத்யோசனபண்ணி ஒழிந்திருந்த கனம்பொருந்திய டாக்குத்தர் டவ் என்னுங் குருவானவரைச் சத்யோசனயாய் அவர் உடம்பிற் காயப்படுத்த அல்லது அவர் சிவனையெடுக்க முயன்றார்களென்று தெரிவந்தது. இதுதான் பசாசுத்தன்மைபிடித்த பொய்மதத்துக்குள்ள இலட்சணம். இதை வாசிக்கும்போது, இற்றைக் கேற்குத்தைய ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடத்திற்குமுன் அநேகமாயிரஞ் சனங்கள் கூடிச் சிறிதநாதரைக் கொலையெய்விக் கொண்டுபோனபோது பிலாத்து அவர்களைப்பார்த்து, “இந்த ஆன் சேய்த குற்றமென்ன” என்று கேட்டபோது அவர்கள் யாதாமொரு மறுமொழியுஞ்சொல்லாமல் “இவனைச் சிலுவையிலிறையும் இவனைச் சிலுவையிலிறையும்” என்று கூவென்ற கூக்குரலிப்பொழுது நிணப்பாய் வருகிறது.

சாதித்ததுஷணம்—கிறிஸ்துமதாசாரப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐஸ்மெலாராதுதல் தங்கள் பின்னாகவாப் படிக்கும்படி அனுப்பினதுண்டானால் அவனைச் சாதியை விட்டகற்றவேண்டுமென்று ஓர் நிபந்தனை பண்ணியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் நீதித்தலத்தார் அவர்கள்பண்ணின பேய்த்தனமான நிபந்தனை நியாயப்பிரமாணத்திற்கு அடாதென்று சொல்லித் தீர்மானம்பண்ணப்போட்டார்கள். எப்படியெனில், குருமாருடைய பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தன்பின்னையைப் படிக்கவிட்ட காரணமாக யாதாமொருவர் தன் சாதிமரபை விட்டுப் புறம்பே தள்ளப்பட்டதுண்டானால், அவன் தன்னைத் தள்ளினவர்களுக்கு விரோதமாகப் பிராதுபண்ணி அத்தால் தனக்குவந்த பணநட்டம் இவ்வளவே என்று அத்தாட்சியுடன் காட்டுகில் எக்காரியத்திலென்கிலும் அவன்பக்கத்துக்குத் தீர்வையாகுமென்றொரு கட்டவாரிபுறம்புண்டாக்கப்பட்டுருக்கின்றது. குருமாரிடம்போகிறது சாதிப்பிரமாணத்தெத மீறுகிறாயிருக்கவில்லை. நீதித்தலமும் அதற்கு இடங்கொடுக்க மாட்டாது.

சுயாதீனப்பிரபலியம்.

ஏரோப்பைக்கண்டம் முற்றும் வெளிச்சம் பரம்புகிறது. மாறுதலிள்காலங் கிட்டவருகிறது. ஸுன்றுநாலு வருடத்திற்குள்ளே பெரிய மாறுதலைக்காண்பார்கள். மனிதரிப்பொழுது சுயாதீனமாய்த்தங்கள் சுயகாலிள்காலம், தங்களுண்ணப்படி உய்த்துணரவும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். சுருக்கமாய்ச்சொல்லுகில், அவர்கள் சுயாதீனாகிறதற்கு நிரணயம்பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

கடிதகாரருக்கு.

யாழ்ப்பாணம், சின்னையா தம்பாபின்னையென்பவர் வெளின்று தானேழுதிய காரியத்தைஎடுத்து ஒப்பவணபண்ணிக் காட்டக்கூடுமானால் அவருடைய கடிதத் தடையின்றித் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்யப்படுமென்றறிந்துகொள்ளவும்.

MORNING STAR.

Jaffna, October 28th, 1847.

OBEDIENCE OF WIVES.

Some persons who are husbands and who have un-instructed wives, object to female education by seeing that educated females will not obey their husbands. Let such objectors consider what would probably have been the effect, if their own wives when children, had learnt lessons of which the following, extracted from an American news paper, is a specimen.

Why should wives be obedient to their husbands?

1. *Because God commands them to be.* He says, "Wives, submit yourselves, unto your own husbands as unto the Lord; for the husband is the head of the wife, even as Christ is the head of the Church." Eph. v. 22, 23. "Wives, submit yourselves unto your own husbands, as is fit in the Lord." Col. iii. 18. "Like-wise ye wives, be in subjection to your own husbands." 1. Peter. iii. 1.

Nothing in the Bible is plainer than this. It is as plainly said that wives should obey their husbands, as it is that we should not steal. Therefore it is no more right for them to disobey their husbands, than it is to steal, provided always that their husbands do not wish them to do any thing contrary to the commands of God.

2. *Because it is essential to good order in their families.*

Whenever two or more persons are associated in doing any thing, one must take the lead in it if they would do it to the best advantage. They may be equals in every other respect, but in that business one must be leader. When many are associated, they may divide the business, so that one will be leader in one part of it, and another in another part; and these leaders may be equal in dignity and importance, but leader or leaders there must always be.

In the family, there must be a leader or head, and God says it should be the husband and father. Wives, then, who acknowledge God as the head and ruler of the world, should obey him by acknowledging their husbands, as heads and rulers in their families.

3. *Because it is the way for them to be happy.*

Obedience to rightful authority is always pleasant to one who has a right disposition. Obedience to God is always pleasant to the Christian, because he loves him and therefore loves to please him; and obedience to her husband is always pleasant to a good wife, because she loves him, and therefore loves to please him.

4. *Because it is the way to make children obedient.*

It would be impossible to train up children to cheerful and constant obedience, without the example of obedience set by their mother, or by her who occupies the mother's place in the care of them. This is doubtless a reason, if not the reason, why God commands them to be obedient. A family of disobedient children will be an evil and unhappy family, and a world of disobedient people would be a bad and wretched world. If children are allowed to be disobedient, they will become disobedient men and women; not only disobedient to human authority, but to God also; and so go to make a wretched world.

This is the natural course of things, when wives are disobedient;—1st. Disobedient wives;—2nd. Disobedient children;—3d. Disobedient men and women;—4th. Disobedient and ruined immortals.

Reader, I appeal to your observation and common sense. Is not this the natural and common course, when wives are disobedient? If there are some exceptions, should not the common result influence our opinions and practice?

Is not this, then, a *weighty* reason for the obedience of wives; the reason that it makes children obedient?

"A word to the wise is sufficient;" and therefore, to wise wives I need not say more; and "though thou shouldst bray a fool in a mortar, yet will not his foolishness depart from him;" and therefore, to foolish wives it would be useless to say more.

To the foregoing extract we may append the following inquiry. If females be not taught in *childhood*, how can they fully understand the duties, either of *wives* or *mothers*, when placed at the head of families, in conjunction with their husbands? It is the opinion of some wise persons that no female should marry who is not able to read and write.

A CONVERT FROM ROMANISM.

[From an American Paper.]

T. H. born in Ireland and brought up in the Romish church, and who had neglected public worship about 20 years, came to hear me from motives of curiosity, as he afterwards acknowledged. From that time till he was disabled by his last illness which lasted about three weeks, he was one of my constant hearers on the Lord's day, and no one appeared to listen to divine truth with more interest. Not long after he began to attend public worship, it was noticed by his neighbours that he had externally reformed. Instead of being a

drunkard, a bold blasphemer, and an idle man, he appeared to be a sober, well spoken, and industrious citizen. In his last sickness, he was visited by a Romish priest who travelled sixteen miles at the solicitation of some Romanists of the place. The priest, as the sick man informed me and others, entered his room, closed the door, and asked him numerous questions relating to his sins and to his attendance on the ceremonies of the Romish church; such as keeping Lent, abstaining from meat on Fridays, saying the *Ave Maria*, and going to the confessional once in a year. After this he pronounced over him the form of absolution and anointed him with *holy oil*, called by Papists the sacrament of extreme unction. The sick man was ordered by the priest to request his friends to bury his corpse in holy or consecrated ground, sixteen miles from this place; and the argument used to induce him to do so, is worthy of notice. "Your wife and son who died some year since, were *Protestant heretics*, and how you would look in the resurrection rising up all alone away from your friend from between the graves of two *heretics*; for the dead in Christ shall rise first, and the Roman Catholics are the only ones who are in Christ." The priest was anxious to obtain a promise from him that if he recovered he would go to hear me no more and that he would keep Lent, abstain from meat on Fridays, and go to the *confessional* once in a year.

After the *priestly* visit, a Romish neighbour frequently called on the sick man, closing the door of the room, and having private interviews with him; and when about to go home, made it a point to tell the lady of the house, (a Protestant) that Mr. H— did not wish Protestants to talk to him on the subject of religion. As I had often visited him from the first of his illness, and at his own request, I paid no attention to this notification. During the last week of his sickness, he sent for me twice or thrice. The last time of his sending for me I was called out of bed at a late hour of the night, and spent a number of hours with him. I found him in great distress of mind and continually calling upon God to have mercy on his soul for Christ's sake. I prayed at his bedside, he uttering responses to the petitions and gave him suitable advice. Then he began to pray again, and continued his supplications nearly an hour, when he suddenly called to me and others, saying: "I have found peace through our Lord Jesus Christ," with an energy of voice, which we had thought him incapable of, he addressed us about half an hour. Never shall I forget his words: "I have been during the past week, in the agonies of hell. Why did I consent that the priest should visit me? I might have known and I did know better; this visit has given me great trouble of mind. But I have at last found pardon in the atonement of Christ. Priests with their confessionals and holy oil; the Virgin Mary and all the saints and angels of heaven can do a guilty, helpless sinner no good. None but Christ. There is no other name by which men can be saved. Take notice, said he, addressing himself to me, "that I die in the faith of the Bible. The Bible is the *only* rule of faith and practice. The Roman Catholic Church claims to be the oldest and the *only true* church, and calls Protestants *heretics*. But there were just such *Protestant heretics* as we have now in every generation back to the time of Christ. The *Protestant heretics* can claim *antiquity* just as well, if not better, than the Roman Catholics. The Lord is my portion, saith my soul, therefore will I trust in him. Bury me when I am dead by the side of the grave of my wife. She was a Protestant and a good Christian, and I am going to meet her in Heaven."

The Romanists pretend that he was *insane* when he renounced Romanism and professed himself a Protestant.

PREPARATION FOR THE FINAL JUDGEMENT.

I wonder at man. The earth is our place of probation—and it is all—literally absolutely all. In that probation, if ever, you and I are to be prepared for that vast eternity on which we enter in a few days. If not prepared, then, we are never to be prepared. Point me fellow mortal, to the slightest proof whatever, or to the slightest presumption,—I will not ask for proof—that another season of probation is to be granted to you beyond the judgment of the great day, and I will never urge this point again. But if there is none, my dying fellow man, you ought to be prepared to meet God. It is not a thing of privilege, it is a thing of obligation. Your conscience, your reason, your sober judgment all responds to the claim which urge upon you, that you should be ready to meet God. You who have adopted it as a settled purpose that you will enter no profession without being prepared for it; you who will not appear in the gay assembly without hours spent under skilful hands at the toilet that you may be prepared for it ought to be prepared to appear before God. You ought to have on the garments of salvation—the pure and spotless robes wrought by the "Redeemer's hands and dyed in his blood." Not as you are now, sinful, unforgiven, gay, worldly, thoughtless, ambitious should you stand before the great and pure Jehovah to receive the sentence which will seal your eternal doom.

SOLENN THOUGHT.—We see not, in this life, the end of human actions. Their influence never dies. In ever widening circles it reaches beyond the grave. Death

removes us from this to an eternal world.—Time determines what shall be our condition in that world.—Every morning when we go forth, we lay the moulding hands on our destiny, and every evening when we have done, we have left a deathless impress upon our character. We touch not a wire but vibrates in eternity. Not a voice, but reports at the throne of God.—Let youth, especially, think of these things, and let every one remember, that in this world where character is in its formation state, it is a serious thing to think, to speak, to act.

ROMANISM THE SPIRIT OF HUMAN NATURE.—Romanism is substantially the spirit of human nature. Its errors will be found to be the natural and spontaneous growth of the human heart; not so much the effect as the cause of the Romish system of religion. No one accordingly can point out any precise period at which this "mystery of iniquity" first began, or specify any person who first introduced it; no one in fact ever did introduce any such system; the corruptions crept in one by one, and gradually changed her bridal purity for the accumulated defilement of the mother of harlots. They grew out of the universal disposition of mankind which leads them "to go about establishing their own righteousness, not submitting themselves to the righteousness of God." Of that disposition Romanism is just the direct and multiform consequence: the most systematic, gigantic, and avowed development.—Bishop Mc Ilvaine's Charge, 1839.

FRAILITIES.—All men have their frailties. "As I grow older," said Goethe, "I become more lenient to the sins of frail humanity. The man who loudly denounces I always suspect. He knows too much of crime who denounces a fellow creature unheard—a knowledge which can only be obtained by criminality itself. The hypocrite always strives to divert attention from his own wickedness, by denouncing unsparringly that of others. He thinks he shall seem good in exact ratio as he makes others seem bad."

PROTESTANTISM *versus* ROMANISM.—Schleiermacher says, with much discrimination, that "Protestantism makes the relation of an individual to the church dependent on his relation to Christ, but Roman Catholicism makes his relation to Christ dependent on his relation to the church."

TRANSPLANTING TREES.—At the end of August, a trench should be cut half way round the tree, cutting off, of course, the extremities of the roots. At the end of September, the trench to be continued all round the tree, and the whole left open. "This process will produce an early cessation of growth, and consequently more perfect maturation of the wood, in tender trees, together with plenty of fresh fibres, by which the tree, when transplanted in November, will be speedily established." Here the performance of the operation, by degrees, prevents the shock generally given by transplanting at the same time, as additional active fibrous roots are produced to meet the circumstances. In the removal of trees or shrubs, particularly if rather large, this is doubtless a very judicious mode of proceeding.

NEVER GIVE A KICK FOR A HIT.—I learnt a good lesson when I was a little girl, said Mrs. Fairweather. One frosty morning, I was looking out of the window into my father's barn-yard, where stood many cows, oxen, and horses waiting to drink. It was one of those cold snapping mornings when a slight thing irritates both man and beast. The cattle all stood very still and meek, till one of the cows attempted to turn round. In making the attempt she happened to hit her next neighbor; whereupon the neighbor kicked and hit another. In five minutes the whole herd were kicking and hooking each other with all fury. My mother laughed and said, "See what comes of kicking when you're hit.—Just so I've seen one cross word set a whole family by the ears some frosty morning." Afterward, if my brothers or myself were a little irritable, she would say, "Take care, my children. Remember how the fight in the barn-yard began. Never give back a kick for a hit, and you will save yourself and others a deal of trouble."—Columbian Magazine.

SOWING SEEDS.—Cultivators overlook the fact, that seed should be sown as soon as ripe, it never should be thoroughly dried; the plant itself asks as plainly as plant can ask, for immediate sowing. The circling downwards of its peduncles with the seed vessels, after flowering, to convey the seeds to the soil, should be our lesson. Here nature suffers not the seeds to dry, by suspension in the atmosphere; but by independent locomotion, the plant nestles up its brood, and even previously to the maturity of its offspring, conveys them in her bosom to the earth.

TOBACCO SMOKING.—Sure smoke becomes a kitchen fume better than a dining chamber; and it makes a kitchen oftentimes in the inward parts of men, soiling and infecting with an unctuous and oily kind of soot as hath been found in some great Tobacco takers, that after death were opened. A custom loathsome to the eye, harmful to the brain, dangerous to the lungs, and in the black stinking fume thereof, nearest resem-

bling the horrible stygian smoke of the pit that is bottomless.—*Extracted.*

PLACE AND PREPARATION.—If men were as anxious to be prepared to occupy high places as to get into them how much better would it be for them, and for the world too!

SOCRATES' GOLDEN RULE FOR GAINING A REPUTATION.—The shortest and safest, and best way is—to try to be good in that thing in which you wish to appear good.

PROGRESS OF CEYLON.—To compare small things with great the progress of any one of Britain's dependencies may be traced year by year in the columns of the local press. The advertisements more particularly represent the prominent features of the country's condition; and perhaps the Newspapers of few Colonies present so great a contrast in this respect, as the sheets published in Ceylon seven years ago do, to the issues of to-day.

The first thing which strikes the eye, is the vast increase in the number of advertisements, which now occupy as much printed space as the entire Newspaper of a few years back. The nature of the advertisements themselves, tells at once a new order of things. The signatures show a great increase in the commercial community. Life, Fire, and Marine Insurance Companies have their agents here. Merchants advertise to peel and prepare Coffee (from Estates which were forests seven years ago). Three local Companies have lately been established, the Ice Company, the Conveyance Company, and the Boat Company. Two Banks rear their ambitious heads in our principal street and advertise their Rates of Exchange. Sales are now announced to be held at the Exchange Rooms. The Exchange itself, a Building of the Ceylonese Mercantile Composite order of Architecture, now embellishes King's Street. Three Steam Navigation Companies have their agents here. Two Libraries in the Fort alone will soon be on foot. One, the United Service, has existed many years; another, under the auspices of the mercantile body, intended to be formed on a more liberal basis, is now about to be established.

The Masonic Lodge has been revived, Masonry is all the rage; the number of Masons is becoming formidable. By the advertisements we see that many of the small villages of the interior, owing to the Coffee plantations in their neighborhood are becoming towns of some importance, where stores of all kinds are provided by European Store keepers. The town and suburbs are increasing in all directions. Houses are advertised to let which did not exist at the time we refer to; an Engineer and Builder's yard are now in full work, several steam engines are employed peeling coffee and crushing oil. And a Rail-road is talked of pretty confidently. It would be impossible to enumerate all the signs of advancement which indicate the progress of Ceylon during so short a period of time. But what has been the cause of this wonderful change, and how is it that the Ceylon soil and climate were not sooner discovered to be capable, of producing our valuable staple? The change dates from the equalization of the duty on Ceylon coffee, which induced enterprising persons then on the island to commence its cultivation; their success induced others to follow their example in such numbers, as almost to change the face of the country.—*Examiner Oct. 13.*

LEGISLATIVE APPOINTMENT.—J. Armitage, Esq. has been appointed by the Governor an unofficial member of the Legislative Council.

WHALES AT COLOMBO.—The entire carcasses of two whales were washed ashore on Monday night, one at Tankesalgadoo near Mutwal, and the other close to the Colpetty road. In addition to these, a putrid mass of another has been thrown on shore near the South Gate emitting an effluvia of the most unpleasant nature.—*Examiner Oct. 13.*

HOSTILITY OF THE HINDUS TO CHRISTIAN MISSIONARIES.—Some of the zealous Hindus of Calcutta, maddened by the success of Christian missionaries in gaining proselytes to the Christian faith, have, it is said, entered into a conspiracy to way-lay, and injure or kill the Rev. Dr. Duff.—The exhibition of such malignity is perhaps the best exposure that could be made of the fiendish spirit of the Hindu religion.—It reminds us of the outcry made some 1800 years ago by a blood-thirsty multitude, for the death of the Son of God, and the answer they made to the pertinent and pointed interrogatory of Pilate "Why, what evil hath he done?" They only said "crucify him, crucify him."

LOSS OF CASTE—A NEW DIFFICULTY.—The Hindus of Calcutta have resolved to put out of Caste any one of their number who shall send his children to receive education in a Christian institution, but alas! the Courts have decreed that such an act is not legal. Therefore "any man who may be expelled from his caste for having sent his son to a missionary seminary, may immediately bring an action either for restitution to caste, or for the specific sum at which he estimates the

injury he has sustained, and there can be no doubt that suitable damages will be given in his favor in every instance. Resort to a missionary is not a breach of the laws of caste, and the Courts will not support the infliction of such a penalty on such an occasion. The first instance, therefore in which it is inflicted on any man of spirit must necessarily be the last."

ICE AT BENARES.—Eighty-three maunds of American ice have been sent by Steamer to Benares from Calcutta.

RELIGIOUS TOLERATION OF THE TURKISH GOVERNMENT.

Even the Turkish Government is now decidedly tolerant of the benevolent efforts of Christian missionaries. At Constantinople, the Minister of State has given assurance of full protection to the little Protestant Church of some 80 or 100 members who are called Bible Christians. The Pacha of Egypt and the Sultan of Turkey are now disposed to protect all Missionaries and the time is near when any Musselmans may, with entire impunity, embrace the gospel; and it may be doubted whether they would even now be molested on account of believing in Christ and rejecting Mohamed.—*Dr. Baird.*

PROGRESS OF LIBERTY.

All over Europe light is spreading and the days of revolution are advancing. Whoever lives three or four years will see great changes. Men are beginning to think for themselves—to be able to stand on their own feet, and to do their own governing. In short they are determined to have liberty—civil and religious liberty. *Dr. Baird.*

THE BIBLE IN FRANCE.

The influence of the Bible on the hearts of the people in France is so great that Protestants, for want of labourers, are overwhelmed with calls for instructors. They have not a tenth part of the ministers they need. Twelve years ago they had thirty colporteurs; now they have 300 spreading the Bible throughout the kingdom, and hundreds of ministers are now needed to gather in the harvest from the seed which has been sown. This year 200,000 copies of the Bible will be circulated in France, and a million of tracts and other books. There are now nearly 100 Evangelists employed in the various departments and there are 200 Evangelical preachers in the Established church, and a hundred among the Dissenters. But what are these among 30 millions of people.—*Dr. Baird.*

TO OUR CORRESPONDENTS.

"A spectator" begs us to bring to public notice the irregular performance of religious services in the Dutch Church in Jaffna, and especially the irregular conduct of the deacons, by whose neglect, he thinks, the regular services of the church are fallen into desuetude.—We are not familiar with the ecclesiastical constitution of Dutch churches, but if the evils complained of are real, and the members of the congregation should make a right representation of their grievances in the proper quarter, we suppose a remedy would be applied. "Inhabitants" asks why it is that natives, when attacked with small pox are removed the island, and Government officers with the disease are allowed to reside at their own houses.—It is the duty of Government to require that all small pox patients should be kept under such quarantine regulations, as will preserve the community from the infection of the disease. If this can be done while the patients remain in their own houses, there is no substantial objection to their remaining there. As natives live, it would hardly be possible to put one of their houses under suitable quarantine regulations, and if similarly situated, we do not know why the well being of the community should not require the removal of a Government Officer, as soon as a native.

If a "Student" will authenticate the statements of his communication it may be published. The same of *Tampiahpully's* letter.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last mail brought intelligence from England to September 4.

The aggression of Austria on the independence of the Papal States has roused a spirit of nationality from the foot of the Alps to the shores of Sicily. This spirit is shared equally by princes and by people, and for the first time in modern history it is animating the Italian princes by a feeling of common interest with their subjects. The occupation of Ferrara appears to have been only the first of a series of aggressive movements which Prince METTERNICH was prepared to make against the progress of liberty in Italy. The Sardinian citadel of Alessandria was the second point upon which Austria had resolved to plant her standard of retrogression; and there is reason to believe that arrangements had been made to excite disturbances in Tuscany and Luca, for the sole purpose of affording the Austrian troops a pretext for interference. The discovery or the suspicion of these schemes has induced the KING of SARDINIA to declare his adhesion to the POPE's cause, and to make a solemn protest against Austrian intervention. King CHARLES ALBERT has also placed his army and navy at the disposal of the POPE, who has, on his part, met the crisis by a firm and dignified determination to resist any further advance of the Austrian forces. Such a state of things in Italy could

not exist without attracting the attention of the other Powers; and it is accordingly stated that both Great Britain and France have resolved to send squadrons to the Adriatic. The intervention of Great Britain on behalf of the POPE is said to have already taken place, and a lively sensation was produced in Paris on Wednesday by the report that two British regiments had landed at Ancona. This report is probably premature, but it has acquired consistency from the fact that the London daily papers, with scarcely an exception, have for some time past urged upon the Government the policy of supporting Pius IX. and of re-establishing diplomatic relations with the Holy See. It is also said that the POPE himself has expressed his conviction that he will have the support of the British Government, and there is little doubt that the prospect of our interference has induced the French Government to avow its intention to adopt energetic measures. Whatever may be the issue of these events, it is considered certain that Austria, by her present policy, has destroyed her ancient influence over Italy, and that her undue predominance in the councils of the Vatican is forever at an end.—From France we have again intelligence of painful interest as showing the demoralisation of society in its highest ranks. The Prince of ECKMUEHL, son of the celebrated Marshal DAVOUST, has fled from Paris after having attempted to murder a young Indian female whom he had brought with him from the East about five years since. At first it was reported that the murder had been effected, but it is now said that the victim, though struck with the knife, is not dead. The Count de MONTESQUIEU, another Peer of France, committed suicide on Saturday, and it was currently rumoured on Wednesday that the eldest son of the Duke de PRASLIN had shot himself, under the sense of the deep disgrace brought upon his house by the late catastrophe. There is, however, reason to hope that this rumour has no foundation in fact, and that it has been caused by the morbid excitement which the recent tragedy has produced among all classes in Paris.—From Spain we have news of the arrival of General NARVAEZ, at Madrid, on the 27th ult. No doubt was entertained that he would be commissioned by the Queen to form a new administration, and in a few days we shall doubtless have some intimation of the probable fate of Queen ISABELLA and her throne.—*Gard. Chr. News.*

**TAMIL
ELEMENTARY ARITHMETIC
COMBINING
MANY OF THE PECULIARITIES
OF THE
EUROPEAN AND TAMIL SYSTEMS—18mo. pp170.
Just published and for sale at the American
Mission Depository.—Price 9d. per copy.**

வினாம்பாம்.

இதன் கீழ் எழுதப்பட்டிருக்கிற துஆசா அ. ஆண்டின் தை மாசம் முதல் மார்ச்சுத் தி மாசம், நகந். தேதி ஈருன குத்தகைகளை இத் தை நடுத்த கார்த்திகை மாசம், உயிந் தேதியாகிய சனிக்கிழமை கச்சேரியில் விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகது.

யாழ்ப்பாணம், உப்புக்குத்தகை.
பருத்தித்துறைத் தேருவில், வல்லையிற் பாலத்தின் ஆயக்குத்தகை.

சாவுகச்சேரித்தேருவில், உப்பாற்றுப் பாலத்தின் ஆயக்குத்தகை.

கொழும்புத்துறையாற் கல் முனைக்குப் போகிற துறைத்தோணி ஆயக்குத்தகை.

அராலித்துறையிற் துறைத்தோணி ஆயக்குத்தகை.

பண்ணைத்துறையில் துறைத்தோணி ஆயக்குத்தகை.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் } H. TEMPLE.
துஆசா எம். ஹு ஜப்பசி } ஏசன்ற.
மாசம் உகந். உ. }

ஒப்பந்தஞ் செய்யத்தேவையானவர்களுக்கு.

பிறக்கிற அற்பசி மாதம், யகந். தேதிக்கு மேலே பச்சிலைப்பள்ளியைச் சேர்ந்த உதுரையென்ற கிராமத்தில் மணற்காடு என்ற காடுவேட்டிச் சுத்தம்பண்ணிக் கொடுக்க ஒப்பந்தக்காரர் அநேகம் பேர்தேவையாயிருக்கிறபடியால், மேற்படி காடு மேத்தலேசும் சுலாபமுமான வேலையாகையால் இதை ஒப்பந்தமாகப் பேசி அவ்விடம் வந்து வேலைசெய்து சுத்தம்பண்ணிக் கொடுக்கப் பிறியமானவர்கள் எவரென்கிலும் வந்து செய்து கொடுக்கலாம், முறையான சம்பளமும் கொடுக்கப்படும்.